



**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 237. Clausula in approbationibus Episcoporum Belgii apponi solita,
quâ Regularibus facultatem confessiones audiendi concedunt, de
consensu eorum, quorum interest, utique Parochorum,, censena ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

nimis à Leone X. Bullâ 41. ut videre est apud Feyrinis t. 1. Privileg. Minim. in Conflit. 1. Julii 2. 9. 15. n. 12. Nec privilegiis istis derogavit Tridentinum sess. 24. c. 11.; imò ea firmavit, etiam quoad exemptionem ab Ordinario, respectivè ad saculares Monasterii servientes, qui intra eorum septa resident, subque eorum obedientia (servili) vivunt, ut rectè observavit Donatus Laynenis rer. Regular. to. 3. tr. 4. q. 7. n. 1. post Joannem Crucium de statu Relig. l. 2. c. 6. dub. 1. *Non enim* (inquit) *Tridentini textus potest intelligi de obedientia religiosa: quia servitores saculares, cum professionem religiosam minimè fecerint, non possunt obligari ad obedientiam religiosam, sed ad servilem, id est ad exequenda servitia & obsequia sibi impoſita.*

CAPUT CCXXXV.

Ne venialium quidem confessiones à secularibus factas, audire licet Sacerdoti, sive seculari, sive regulari, ab Episcopo non approbato.

2725 **I**Ta Cajetanus opuse. to. 1. tr. 17. de confession. q. 2. Navarrus in Manuali c. 21. Donatus Laynenis rer. Regular. to. 3. tr. 4. q. 4. Et ratio est, vel quia Tridentinum sess. 23. c. 15. de reform. generaliter requirendo approbationem ad confessiones secularium audiendas, etiam venialium confessiones Confessariis approbatis reservavit, ut aliquibus videtur. Vel si de venialium confessionibus non loquatur, idè quod quilibet Sacerdos, etiam non approbatus, vi suæ Ordinationis, à venialibus absolvere possit, eò quòd Ecclesia nunquam ea reservaverit (uti communiter est opinio, idem censens de mortalibus legitime confessis & remissis) quia tamen id non est usquequaque certum, & opposita sententia sua non caret probabilitate: partim ob istius opinionis incertitudinem: partim quia frequenter mortalia sunt, vel dubium an talia non sint, quæ putantur venialia: partim denique ad evitandum fraudes exinde oriundas (neque enim in foro externo coerceri, nec convinci possent, qui, mortalibus auditis, contenderent se venialia dumtaxat audivisse.) Idèd S. Congregatio Concilii Tridentini 12. Febr. 1679. approbante Innocentio XI. Episcopis, Parochis, & Confessariis injunxit, ut non permittant ut venialium confessio fiat simplici Sacerdoti, non approbato ab Episcopo, aut Ordinario. Si Parochi & Confessarii, etiam Regulares, aut quicumque alii Sacerdotes secus egerint, sciant Deo ops. max. rationem reddituros esse, neque defuturam Episcoporum, & Ordinariorum, justam & rigorosam animadversionem in contrasacientes, etiam Regulares, etiam Societatis Jesu, facultate ipsis Episcopis, & Ordinariis, per hoc Decretum, per Sedem Apostolicam specialiter attributa. Et facta... de verbo ad verbum relatione, Sanctitas sua probavit, ac præsens Decretum typis mandari ac publicari voluit.

CAPUT CCXXXVI.

Sacerdotum, sive secularium, sive regularium, approbationes Episcopi certis limitibus circumscribere possunt, & ad certas personas, loca, vel tempora coarctare, si non adeo idonei reperiri fuerint.

2726 **I**Ta declaravit Clemens X. in Bulla superni magni Patris-familias, his verbis: illos autem Religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter fuerint, ab Episcopis generaliter quoque & indistinctè, absque aliqua limitatione temporis, certorumque locorum, aut generis personarum, in Diocesi propria admittendos. Quoad ceteros verò, qui non adeo idonei reperiantur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinquatur, ipsos cum limi-

tata facultate, prout eidem Ordinariis magis expedire videbitur, probare & admittere. Idem idem penè verbis antè declaraverat S. Congregatio Concilii 2. Julii 1687.

Et idèd Alexander VII. hanc propositionem, non possunt Episcopi limitare seu restringere approbationes, quas Regularibus concedunt, ad confessiones audiendas, neque ulla ex parte revocare, anno 1659. in causa Andegavensi damnavit ut falsam, temerariam, scandalosam, & erroneam.

Et S. Carolus in Instruct. Confess. Sacerdotes (inquit) qui à nobis licentiam confessiones audiendi, sed non nisi ad certum tempus, aut locum, aut quajdam personas, limitatam obtinuerunt, caveant ne facultatis formam & limites excedant.

CAPUT CCXXXVII.

Clausula in approbationibus Episcoporum Belgis apponi solita, quæ Regularibus facultatem confessiones audiendi concedunt, de consensu eorum, quorum interest, utique Parochorum, censenda non est taxativa, seu limitativa, sed modalis: ut ut non designat conditionem sine qua non; sed modum convenienter utendi dictâ facultate, ad evitandas dissensiones, & rixas, inter Confessarios Regulares & Parochos.

Probatur, quia cum Episcopi Belgis erga Sedem Apostolicam observantissimi sint, præsumendi non sunt per illam clausulam, velle aliquid contrarium Apostolicis Constitutionibus, & Privilegiis, quibus concessum est Confessariis Regularibus ubique confessiones audire, sine consensu Parochorum. Igitur præsumendi non sunt per clausulam illam requirere consensum Parochorum tamquam conditionem sine qua validè confessiones audire nequeant in Parochiis, vel Ecclesiis ipsorum, sed tamquam modum pacificè & convenienter utendi facultate sibi concessâ. Convenit enim in eo deferre Parochis honorem. Convenit, privilegiatos privilegii sui uti suaviter & pacificè, reddendo cui honorem, honorem. Convenit Parochorum Coadjutores bonam cum Parochis habere intelligentiam, maximamque concordiam, ad promovendam animarum salutem, & fidelium adificationem, omnemque contentionis occasionem præcindere. Hoc est quod Gerſon sapienter monet lib. de statibus Ecclesiasticis. De statu namque Curatorum, consideratione 15. status (inquit) Curatorum debet cum bona gratia suscipere statum privilegiatorum, tamquam Coadjutores missos, habentes à Superioribus licentiam prædicandi, & confessiones audiendi, si non appareat rationalis causa aliquem talem repellendi, usque si detraitor, si collusor, si corruptor, si quasiſus, si seductor appareat; aut parochianorum multi inde venient in contemptum Curatorum. Aut si Curatus, per seipsum, id agere circa parochianos suos quod agendum sit, satis poterit. Quia videretur præsumendum, nisi legitima foret exceptio contra eum.

Deinde de statu privilegiatorum, considerat. 11. sic ait: status privilegiatorum debet cum bona charitate licentiâ suâ uti, non ad quæſum, non ad emulationem, non ad ambitionem, non denique in præjudicium temporale vel spirituale Curatorum, sed instando, clam & paciam, apud parochianos, quatenus honorem debitum ac sustentationem suis reddant Curatis. Alioquin factum, quod sibi fieri nollent. Meritoque repelluntur hi, de quibus aliter constiterit, & excommunicationem à Canonone nunquam incurunt.

Et de utroque statu, considerat. 11. status uterque que studeat alter alterius onera portare, sine au-

ensione, sine emulatione, in rebus predicatis, vel aliis: ne si invicem, more corvicum, se mordeant, consumantur. Ne præterea surgat fœda opinio Ecclesiasticorum apud Laicos, & vituperetur ministerium verbi Dei... Nonne pacis est Deus, non divisionis?

2731 Propterea etiam S. Carolus Borromæus in Instruct. Confess. Confessores (inquit) Regulares, qui potissimum extra urbem degunt, cum locorum Parochis (nisi aut habent Monasteria, aut concionantur, aut quacunque ex causa ibi confessiones audiunt) ita conveniant, ut poenitentes non absolvant, qui viventes cum scandalo, in peccato perseverant, aut poenitentis publicis ipso factis subjiciuntur, aut ad legatorum priorum, similiumque rerum restitutionem tenentur, qui propterea à Parochis non absolventur, nisi prius his obligationibus satisfecerint. Idem Regularium Superiores Confessarios suos sapienter moneant, & ad hanc animorum unionem, in fidelium adificationem, adhortentur. Curentque imprimis, ut dum in casuum resolutione diversa inter eos & Parochos sententia fuerit, prudenter in eo se gerant, & ad Laicorum notitiam illi non veniat, sed ad nos pro decisione recurrant.

2732 Propterea etiam licet, semel approbati, possint, in Diœcesi Episcopi approbantis, quovis anni tempore, etiam Paschali, & quorumcumque, etiam infirmorum, confessiones audire, absque ulla Parochorum venia, prout Clemens X. ait in Bulla superni læpè citata: convenit tamen ut juxta S. Caroli instructionem (ibidem) Regulares, ad infirmos audiendos convocati, si ex temporis angustia aliud non potuerint, hujus infirmi Pastorem adeant, que spectant ad hujus statum sciscitaturi, ut diligentius illum examinent, usque in hoc vitæ termino constitutum, à quo salus, aut æterna damnatio pendet. Quod si ante confessionem, Pastorem convenire tempus non fuerit, saltem post eam quamprimum Confessor adeat, ut ambo de infirmi necessitatibus, eoque specialiter adjuvando statuunt.

2733 Illam ergo convenientiam, seu convenientem, salutarem, & edificativam, pacificam & concordem agendi modum, suâ illâ clausulâ, Belgii Antillites intendunt; non autem privilegiis Apostolicis ullum adferre præjudicium, per adjectionem clausulæ, quæ privilegium inane redderet, quo Clemens X. proximè relatus declarat, Regulares posse, in Diœcesi Episcopi approbantis, quovis tempore, etiam Paschali, & quorumcumque, etiam infirmorum, confessiones audire, absque ulla Parochorum venia. Proinde censendi non sunt velle quod confessiones à Regularibus audiat, sine consensu Parochorum, irritæ sint & nullæ (hoc enim injustum foret, utpote contra jus Regularibus concessum, per Apostolicam privilegia; non fecus ac si vellent nullas esse confessiones ab ipsis auditas tempore Paschali, vel nullas esse confessiones infirmorum Regularibus factas, &c.) sed solum indicant modum extrinsecum convenienter utendi facultate concessâ, ut dictum est. Sic enim intellecta clausula illa rationalis est & iusta, nihilque habet præjudicans juri Regularium, privilegiisque SS. Pontificum, nihil absolum & insolitum. Sic proinde haud dubiè intelligi debet. Cum jura juri concordanda sint, & dicta clausula censenda sit iusta; nihil proinde continens alienis juriis dictisque privilegiis contrarium.

CAPUT CCXXXVIII.

Confessarii Ordinum Mendicantium, in Diœcesi, in quibus sunt approbati, confessiones audire possunt quorumcumque secularium ad se accedentium, etiam extraneorum, de que alia Diœcesi existentium.

Tom. III.

Hujus assertionis probationem vide in speciali Tract. de Privilegiis Religiosorum Mendicantium, typis proximè committendo.

CAPUT CCXXXIX.

Per confessionem, quovis tempore, etiam Paschali, factam Mendicantibus approbatis, impletur præceptum annuæ confessionis.

Vide etiam id multipliciter demonstratum ibidem. Sicut & pleraque alia privilegia, Regularibus Ordinum Mendicantium concessa, in ordine ad absolvendum à variis casibus & censuris Sedi Apostolicæ reservatis, ad commutandum vota, ad dispensandum in impedimento petitionis debiti, &c.

CAPUT CCXL.

Confessarii Ordinum Mendicantium, nec intra, nec extra Italiam, absolvere possunt à casibus, & censuris, quos & quas Episcopi sibi reservant; nisi ad id specialem ab ipsis licentiam acceperint.

Est certissima sententia, quæ videri potest certissimis argumentis demonstrata in Tractatu memorato.

CAPUT CCXLI.

Sacerdotes Regulares, quàmlibet ab Episcopis approbati, fratres suos validè absolvere non possunt, nisi ad id à Superioribus suis deputati fuerint.

Etiam id certis argumentis probatum videri potest ibidem. Dixi fratres suos. An enim absque deputatione Superiorum suorum absolvere possint sæculares, in Diœcesibus, in quibus sunt approbati? An (inquam) ultra approbationem Episcopi opus habeant licentiâ sui Prælati? alia quaestio est. Ut validè absolvere possint sæculares, sufficere approbationem Episcopi, censet Natal. Alex. to. 4. l. 2. a. 7. reg. 15. post Donatum Laynensem, Peyrinis & alios. Quia, inquit, jurisdictionem habent ab Episcopo, non à suo Superiore Regulari. Sed hæc ratio non placet: quia Regulares non habent jurisdictionem ab Episcopo, sed à Papa, vel Ecclesia, ut communis est sententia. Intentio verò Ecclesiæ, & SS. Pontificum, semper fuit ut Regulares, quoad administrationem Sacramenti Pœnitentiæ, Superiorum suorum dispositioni subjacerent.

Et ideo sententia est Mirandæ r. p. Manual. q. 2738 45. a. 2. Suarez t. 4. de Relig. tr. 10. l. 9. c. 2. notri sapientissimi Lezanæ r. p. Summæ c. 19. n. 12. quod non obstante approbatione Episcopi non solum illicitè (quod omnes fatentur) sed & invalidè sæculares absolvant. Quod de nobis Carmelitis necio an non asserant Constitutiones nostræ p. r. c. 23. de Confessariis n. 12. dum sic aiunt: *sciant autem omnes Sacerdotes, ut præsertim deputati, præter superius enumerata (aliis absolutio est nulla) sibi necessariam RR. Ordinariorum approbationem.* Videtur enim textus ambiguus; dubium (inquam) videtur, an interjecta parenthesis (aliis absolutio est nulla) non referatur ad proximè antè requisita, id est facultatem Provincialis, vel (in maxima necessitate) institutionem Prioris (conformiter ad sententiam Lezanæ) siquidem minus aptè referri posse videtur ad posticâ requisitam Ordinariorum approbationem. Hoc tamen sapientiorum iudicio malim relinquere, quàm ipse definire.

CAPUT CCXLII.

Sacerdotes Regulares, quàmlibet amplam habent

Hhhh 2